

niks

**Een monoloog van Peter De
Graef**

(Op een stapeltje palletten en man in een deken gehuld)
(Zes minuten Arvo Part)

Ik weet dat het nu de bedoeling is dat ik iets zeg

Maar

Ik bedoel ...

Wat valt er nog toe te voegen aan al die woorden die sinds het begin van de wereld al in al die talen door mensen tegen mekaar zijn uitgesproken?

...

Heeft er iemand enig idee?

...

Ik ook niet.

...

Toch is er iets in mij dat een mededeling wil doen.

Ik denk dat iedereen dat heeft.

Zin om te zeggen: Ik besta!

En ik wil dat denk ik zeggen tegen alle mensen die vroeger ooit hebben gedaan alsof ik

Tegen alle mensen,

Alle mensen

Daar zitten ze.

Alleen is de taal is een uiterst onbetrouwbaar voertuig voor het verplaatsen van Van alles wat er binnen in U omgaat. Weet ge bijvoorbeeld dat 'Spanje' in het Engels net hetzelfde klinkt aan 'aambeien' in het Hollands?

En dat er geen verband bestaat tussen 'Spanje' en 'Ontspan je.'?

Ik weet dat ik nu sta te roddelen, maar als onze techniek volgens dezelfde principes zou werken als taal dan lag onze economie binnen de vierentwintig uur plat. Dan was het gedaan met de welvaart.

Dan kwam een varken dat voor Italië bestemd was ergens terecht tussen Tadjil en Tombakti Mul. Ik weet ook niet waar dat ligt maar dat bedoel ik nu juist. En ik kan U verzekeren; d'r is daar niks. Geen opvang voor dat beest.

Dat is net hetzelfde als wanneer ik tegen mijn vader - een glasblazer/hobby: duiven - zou zeggen: 'papa ik hou van U' Die mededeling zou

ons ook op slag verplaatsen naar een plek ergens tussen Tadjil en Tombakti Mul. Waar niks is. Geen opvang voor dat beest..

Vandaar, ik ben er op een gegeven moment mee opgehouden nog iets te willen beweren.

Het babbelt nog wel in mij maar

Ik hecht niet zo veel belang meer aan de woorden die mijn mond verlaten.

Want weet ge... Principes, overtuigingen, visies, theorieën, bewijzen

Ach, ach, ach

Dat is allemaal maar speelgoed.

Dat is voor kinderen.

En speelgoed sterft als ge ouder wordt.

Ge kunt op uw twintigste uwen beer nog wel's vastpakken en hem wat recht zetten,

Maar hij leeft niet meer.

Hij heeft nooit geleefd.

Dat hebt ge zelf gedaan.

We hebben vroeger een eerste minister gehad en die zei: Principes die moet ge uiteindelijk lossen ...

En dan moet ge dat doen zoals ge op een receptie een wind lost.

Behoedzaam.

En zonder al te veel...

Herrie.

Dat was een wijze mens.

Maajja.

Laten we een liedje zingen, kom.

Te Lourd' op de berrege

Verscheeee ninnengrot,

Vol pracht en vol luister

De moeoeoe dervangot

Hoera! Hoera! Wie doet haar dat na?

Allemaal!

...

Nu ja,

Laat maar

(Vindt een kaart in zijn zak)

'Ik hou van U.
Ik hou van U.
Ik hou van U.'

Anja , 1 januari 1986

Ik begreep daar geen fluit van toen ik dat kreeg,
Zij zat toen bij ne goeroe in Gent,
Terwijl ik op de kamerplanten paste,
Zij heeft van alles geprobeerd.
Ik begreep het niet,
Nu goed, verstandig ben ik nooit geweest.
Ik persoonlijk,
Rekenen dat ging, maar ... talen of biologie...
Over waar bij de pier de maag zich bevindt....
Alsjeblief, zeg!
Tekenen kon ik wel goed. Technisch. Met Chinese inkt weet je wel,
zonder morsen.
Ik kon goed niet morsen.
En dat ben ik dan beginnen doen.
Voor de industrie, allemaal losse contracten..
Daar zat van alles tussen. Roestvrijstalen pijplijnen, voor bier.
En de zeehond van Playmobil,
Heb ik ook mogen tekenen.
Alles wordt getekend;
Alles wat niet uit zichzelf groeit, wordt eerst bedacht, getekend, dan
gemaakt.
We hebben ook 's een buffer moeten uitwerken voor
diepvriesmaaltijden;
Dat waren aluminium bakjes van elf op zeven, en daar werd dan
bijvoorbeeld wat rijst in gedaan met een gamba en een kwak saus en
dat ging dan door de droogvriesmachine, verpakking er rond en weg..
Maar dan kwam er bijvoorbeeld een dringende bestelling. Stonden ze
ergens te springen om een lading doperwten met nog wat flauwekul,
terwijl die lijn nog vol gamba's zat, ? Dus die wilden ze dan eerst
ergens kunnen opbufferen, zodat die doperwten er langs konden. Op
zo'n lijn zaten makkelijk vijf- zesentwintigduizend van die bakjes,

vijfentwintigduizend maal elf centimeter, dat is bijna driekilometer, daar moesten ze dan een voorgerokken ketting van uit Duitsland laten komen ... Zo van die dingen.

Was een raar bedrijf trouwens, een grote schemerige hal, uitsluitend infrarode lichtbronnen, en overal vrouwen, op hun slipje na naakt in een papieren overall, en d'r hing een zware lucht van warme schotelvodden....

Maar ik dwaal af geloof ik.

Dat is een vervelende eigenschap van de geest.

Onze geest is eigenlijk een gevangenis zonder muren,

Eindeloos associeert hij,

Eindeloos dwaalt hij rond in een gebied zonder voor of achter, boven of onder, links of rechts.

Sommige mensen noemen dat vrijheid maar

Als er geen voor of achter is, geen boven of onder, links of rechts, als er nergens een puntje is waarop ge U kunt oriënteren, dan kunt ge U verplaatsen zo snel ge wilt in om het even welke richting; ge blijft altijd terplekke.

En ik ben uiteraard wel vertrouwd met begrippen als evolutie, wetenschap, vooruitgang en zo

Cho ja; dat is gelijk het heelal;

Daar zwiert ook van alles in rond;

En dat trekt onze aandacht.

Maar waarin zwiert dat alles rond?

Precies.

En daar is veel meer van dan van al het andere.

Bij onze geest ook.

Dat merkt ge bijvoorbeeld onmiddellijk als ge U verveelt.

Als niks uw aandacht nog gevangen kan houden.

Waarom anders organiseren wij al die feestjes,

Waarom anders doen wij al die dingen die we doen,

Waarom anders dan uit schrik om ons te vervelen?

Ik heb wel's op de koeien gelet;

Omdat we het nu over wetenschap hebben ...

Die eten groen gras en die ademen blauwe lucht en zelf worden ze wit en zwart.

En loopt ge kouwe frieten te eten uit een vuilbak,
Dat is geen voorbeeld in mijn ogen.

Ik ben wel's in de war geweest, vroegere
ik heb wel's met een dik geweer tas naar mijn bedrijf willen trekken en
daar iedereen en alles afknallen
Van Heeswijck, Verdonck, dat mens van de koffie, Richard

Ik zag hun koppen al als watermeloenen openspatten,
Een dwaas beeld uit een slechte film, wist ik ook wel, maar ik geraakte
het niet kwijt.
De hele nacht heb ik rondgelopen, m'n handen stijf bevroren in m'n
broekzakken, langs haveninstallaties en verlaten industrieterreinen ...
ik geraakte het niet kwijt
Tegen de ochtend was ik thuisgekomen, niet wetend wat ik daar te
zoeken had.
Een tram jankte in zijn bocht,
De kruidenier sjouwde een bak appels naar buiten
En iemand bracht een kind te vroeg naar school.
Zo van die dingen.

En op een gegeven moment heb ik mij er ook 's op betrapt...
Maar dat was later
D'r is toen nog vanalles gebeurd daartussen.

...

Maar ik betraptte mij er op dat ik naar mijn gedachten zat te kijken,
zoals ge kijkt ...
naar een bus die passeert;
Laten we zeggen: een bus die naar Brussel rijdt,
terwijl ge zelf geen reisplannen hebt.
Ik was toen al wel een tijdlang mijn verlangen kwijt,
Mijn wilskracht had ik op een gegeven moment als pis uit me voelen
weglopen.
Ik deed nog wat ik van de natuur moest doen,
Naar de W.C. gaan,
En zo nu en dan een boterham in mijn mond steken.
Maar verder
kon ik mij bij God niks meer voor de geest halen dat met geld te koop
was of op een andere manier bereikbaar en dat enige invloed kon
uitoefenen op mijn gevoelens van wel- of onbehagen.
Soms ging mijn lichaam wandelen.

Mocht ik mee.
Het linker been zette zich voor het rechter en dan dat rechter weer voor dat linker..
Ge kent dat wel: wandelen.
Verbijsterend.
Ondertussen kwamen er gevoelens in mij op,
Maar die gingen ook weer weg.
En gedachten...
Zoals de wolken in de lucht.
Dat houdt niet op, het gaat maar door.
En het is van geen belang.

Beetje psycholoog had misschien vlot kunnen vaststellen dat ik depressief was.

Maar ...

Wat is het verschil tussen wat er bij mij spontaan gebeurde
En dat wat duizenden mensen op de wereld opzettelijk doen wanneer ze gaan zitten om te mediteren.

Was Boeddha depressief?

Daarom: zo'n man is maar een beetje psycholoog..

Algemeen wordt aangenomen dat depressiviteit dient vermeden, maar Waarom?

Waarom moeten wij iets vermijden dat vanzelf komt?

Zullen we de herfst dan ook maar afschaffen?

En de winter?

Zodat het altijd zomer is?

Waarom moeten wij allemaal ons hele leven wankelend op een overmaatse surfplank staan gillen dat we ons amuseren?

Waarom mogen wij niet gewoon ademen en That's it.

Ik adem!

Ik zit hier en ik adem.

Is dat niet geweldig?

Is dat niet fantastisch?

Is dat niet beyond imagination;

Dat ik na eeuwen geluk en tegenslag, strijd, overwinning, nederlaag, hoop, naijver, wanhoop, liefde, achterdocht, pijn, en weet ik wat voor onzin nog allemaal; me eindelijk realiseer dat het allemaal maar wind

is; net als mijn adem? Dat ik het mij allemaal maar in mijn hoofd heb
gehaald en dat het in wezen van geen belang is?

Neem nu: een krachtige emotie als woe ... of laten we liefde pakken, of
verliefdheid als ge dat beter kent;

En dan:

Zij sterft

Of zij verlaat U, als ge dat beter kent,

Zij kust iemand anders,

Je rukt je de haren uit het hoofd en schreeuwt het uit! IK KAN NIET
LEVEN ZONDER DEZE VROUW!

En iedereen begrijpt U.

Maar

Dat is niet waar.

Want: Heel de wereld leeft ...

D'r zijn miljarden mensen en wezens; in Afrika en Lieveheerbeestjes
zijn er ook en die leven allemaal zonder deze vrouw.

Dus waarom zoude gij dat niet kunnen.

Ge beeld U dat maar in!

Wij beelden ons alles maar in.

En we kunnen die beelden niet loslaten,

Omdat ze gevormd zijn door het vuur, door de kracht van ons
verlangen

Ons belachelijk verlangen naar een geluk dat niet te vinden is.

Iedereen zoekt alleen maar.

Soms roept er iemand 'Ja! Ik heb het!'

Maar na een paar jaar merk je dat hij toch weer aan het zoeken is.

Dat verlangen verdwijnt pas als alle brandstof op is.

Als bij een bosbrand.

Maar zo'n bos is niet weg na de brand, ge ziet het niet meer maar het is
er nog.

Na twintig jaar staat het er weer .

Een mens verdwijnt ook niet als zijn verlangen is geblust.

Zijn gedachten zijn er nog, en zijn gevoelens,

Die drijven nog voorbij in uw geest;

En uw geest die is gelijk de lucht.

Lichtblauw en leeg.

De lucht die wij inademen.

Lichtblauw.

(Ploot zijn deken op, gaat 's plassen.)

Zij kwam mijn leven binnengevallen doordat ik haar zijspiegel kapot had gereden.

Het was daar te smal en van de andere kant kwam een oplegger met een bungalow.

Telefoonnummer, ruitenwisser, afspraak, taveerne.

Het was een gezonde verschijning die binnenkwam,

Dat van die spiegel was zo geregeld,

Maar onze thee was nog niet op

En er ontspon zich een gesprek waarin een soort openheid, die alleen volslagen vreemden voor elkaar aan de dag kunnen leggen.

Zij had een slecht huwelijk en een klodenbaan.

Maar zij was uiterst opgewekt, vrolijk

Zij sprak over haar leven als over een grap die men met iemand anders had uitgehaald.

En ze noemde alles Karma.

Ik had daar nog nooit van gehoord.

Ik kende dat niet,

Karma.

En dan ...

Anderhalf jaar later of zo, kwam ik haar terug tegen,

Ik stond ergens aan te schuiven bij een kassa met een gezinsfles ontstopper en een lookpers geloof ik,

Iemand tikt mij op mijne schouder,

'Ik ken U van ergens maar ik weet niet van waar, help mij.'

Anja!

Haar slecht huwelijk was afgelopen ondertussen, zij was voor haar eigen begonnen

Zij had chemie gestudeerd

En ik heb haar geholpen.

We hebben elkaar geholpen.

Er was geen allesverwoestende passie tussen ons

Of opgezwollen romantiek,

We waren eerder als een twee zebra's die elkaar hadden gevonden op een vlakte vol ezels

Maar dan op een gegeven moment werd zij ziekig;

Zij kreeg hartkloppingen, ademnood, zweten.

De dokters konden niks vinden.
't Moest psychisch zijn,
de psychiater stuurde haar door naar een hypnotiseur

En toen cho
De meest gruwelijke beelden kwamen naar boven in de vorm van
herinneringen
Allemaal dingen die ze ooit op het moment zelf , niet had willen
meemaken.
Toen ze drie was en vijf en acht
Het hield niet op,
Ze werd alsmaar ouder in haar herinnering en het hield niet op.
Dingen, te smerig voor woorden.
D'r was op haar geplast,
Ze had kak moeten eten,
Hij had haar ooit aan haar enkels vastgehouden uit het raam laten
hangen, twaalf verdiepen hoog, op een appartement aan de kust terwijl
het stormde. 'Als ge ooit iets zegt laat ik U los.'
Zo van die dingen

Zij kwam nochtans uit een deftig milieu.
haar vader was een dynamische industrieel
En had haar moeder ook ... die had het druk met liefdadigheid.
En die man dat was een werkloze schoolmakker van die vader. Iemand
die zij uit compassie toelieten in hun gezin en die altijd "k za'k kik wel
op de kinderen passen' zei, 'Geeft die mannen maar met mij mee.'

Karma, m'n kloten.

En aan het idee dat de geest leeg is hebt ge op zo'n moment ook niks.
Soms zit het bewustzijn zit zo vol als een ei; met niks dan tegenstrijdige
gegevens. Verontwaardiging, woede, onmacht, liefde; pijn en gij zit er
met uw aandacht middenin; in de kern van de dooier.
Op zo'n momenten heb je gelijk natuurlijk.
Wat ge denkt en voelt is waar en terecht.
En daarbuiten is er niks anders.
Alleen...
Uw gelijk betekent niks.

Iedereen heeft altijd gelijk.
Ook de leugenaar,

Als ge U niet verliest in verontwaardiging over de leugen maar luistert
maar naar de reden waarom er wordt gelogen, dan komt er weer een
brok waarheid bovendobberen.

Ne mens heeft altijd gelijk;

Maar ons gelijk betekent niks.

Het is maar een gevoel..

En zoals alle gevoelens is het rap als kwikzilver;

Hoe makkelijk laat ge U niet ompraten zodat ge tegen iemand kunt
zeggen 'Oh ja 't is waar, G'hebt gelijk.'

'Hèhè!' En dan voelen we ons weer even gerust,

We zijn weer even niet alleen.

Het overgrote deel van de dingen die wij mensen tegen mekaar zeggen;
tegen onze geliefden, tegen zakenlunches, tijdens etentjes bij vrienden,
of aan tafel tegen de kinderen, zeggen we met de bedoeling om gelijk te
krijgen of te geven

'Da's toch waar? Vindenie? Mijn gedacht. En dat is altijd zo geweest. Ja
toch? Niet dan? Uiteraard.

'Jaja, g'hebt gelijk.'

'Hèhè.' We zijn niet alleen.

Of iemand luistert naar U en zegt dan: Ja, maar En ons hart krimpt
al samen En dan gaan we zorgvuldig luisteren, in de hoop dat we zo
gauw mogelijk kunnen zeggen: Jaja, natuurlijk, als ge het zo bekijkt,
daar hebt ge gelijk in. 'Hèhè'.

Want als het ons niet lukt om gelijk te geven of te krijgen,

Dan zitten we daar, moederziel alleen, naar mekaar te koekeloeren,

Op een plek ergens tussen Tadjil en Tombakti Mul

Maar ondanks het feit dat iedereen altijd gelijk heeft is er voortdurend
van alles in onze wereld is dat niet klopt.

Dat is nu al eeuwen aan de gang,

Eeuwen van gelijk,

En nog steeds staan de problemen in lange rijen aan te schuiven om
zich op ons te storten.

Om de haverklap moeten we nieuwe namen bedenken, ons systeem
aanpassen., theorieën bijschaven.

Mijn grootmoeder heeft bijvoorbeeld nooit een menopauze gehad,

Het woord bestond niet.

Zulke dingen,

Dat moet God toch ook zien.

Of zou Die anders kijken?

Hoe zou God kijken?
'En hij zag dat het goed was'
Dus van al die dingen die wij afkeuren
Niet alleen buiten ons,
Maar ook in onszelf
Zegt God ' Neeneeneeneene t'is goe, t'is goe.'
Hoe zou die gast kijken?

We hadden het daarstraks over Van Heeswijck.
Ne grote vlezige vent met een toupet. Altijd zweten, altijd in het zwart
gekleed, zwart hemd, zwarte das, zwarte G.S.M., zwarte Merc.
En die verdient geld zoals iemand anders zand uit een put schept.
Hij koopt gezonde bedrijven op,
Laat ze leeglopen met allerlei dubieuze facturen, vraagt een
faillissement aan
En trekt een spoor van werklozen en schuldeisers door het land.
Maar : Hij heeft een villa in Spanje, een jacht met bemanning, een
schoon vrouw die dol is op juwelen en jurkjes met tijgermotief.
het duidelijkste bewijs dat hij gelijk heeft
'Die werklozen en die schuldeisers willen in wezen ook niet anders dan
een villa in Spanje en een jacht met een tijgermotief en een schoon
vrouw met bemanning; het staat hun vrij dezelfde methoden te
gebruiken als ik; alleen, ze doen het niet. Verstaatge?'
Hij gaat nooit op vakantie.
'Ik amuseer mij op mijn werk dus wat moet ik op vakantie gaan doen.
Verstaatge?
Vakantie is voor vrouwen, die liggen graag in de zon.
Dus als ge iemand graag ziet moet ge zorgen dat die in de zon kan
gaan liggen, daar worden ze gelukkig van.
De zon! Verstaatge? Geen zonnebank!
Dat is voor sukkels.
Mijn vrouw kent maar één bank. Om geld af te halen.
Ik zet het er op, zij haalt het er af zodat ze naar de zon kan, verstaatge?'
Van Heeswijck! En die is zo tot in zijn pezen.
Is dat nu ne foute mens?
Ik heb gehoord dat zijn moeder gehandicapt was. Zwaar. Mentaal.
En zijn vader, dat was zijn grootvader.
Een slakweker uit Betekom.
Is zo ne mens nu fout?

Ik zeg: vergiffenis.

'En nu de Bomma bellen!'

Ik zeg; en dan?

Vertelt dat maar' s wat ge hier allemaal zit te vertellen aan tafel.

Enfin ik draai dat nummer.

'Dag mijne lieve schat.'

Ik was haar enige kleinkind.

Ik zeg. Ik moest bellen van onze papa om te zeggen dat ik gezegd heb dat ge respect voor iemand niet kunt leren op school maar dat die mens dat moet afdwingen door hoe hij is en wat hij doet.

En de bomma zegt

'Oh!?'

Dat was ook maar een mens dat haar leven vulde met schoonmaken en naar de markt gaan.

Maar zij kende haar zoon, zij was er ook al 's bang van hem geweest.

'Houd U maar wat kalm.'

' Ik ben kalm, bom...'

' En nu naar uw kamer.'

Hij had de hoorn al uit mijn handen getrokken.

En...

dan begrijpt ge al wel wat daar aan de hand is,

Het verschil tussen bedoelen en begrijpen,

Maar ge kunt nog niet ...

Ge zijt nog te klein en hij te groot om terug naar binnen te gaan en dat uit te leggen

En ge probeert dan in slaap te geraken met alleen maar wat soep in uw lijf.

En ge neemt U voor: Dit mag ik nooit doen... zoiets mag ik nooit met mensen doen.

En dat wordt in uw ziel gekràst!

Ik ben mijn vader daar erg dankbaar voor.

want dat heeft me geen windeieren gelegd.

Ik ben later zelf een bedrijf begonnen;

Eerst met wat collega tekenaars; maar later kwamen daar ook arbeiders bij en ingenieurs

En ik ging werk voor voor die mannen zoeken; in de industrie.

Ging makkelijk.

Ik moest niks anders doen dan wat telefoneren en duur gaan eten met directeurs.

Ik deed eigenlijk alleen maar wat ik mijn vader mij had geleerd,
Door iedereen te benaderen zoals ikzelf benaderd had willen worden.
In ieder mens zit iemand op z'n knieën met z'n armen omhoog.
Een stuk waar niet naar geluisterd werd.
En als ge dat kunt iopsnorren, cho...!
het geld vloog naar mijn rekeningen als ijzervijlsel naar een magneet.
Maar dat was niet de bedoeling; dat was alleen maar een prettig
bijverschijnsel.
Mijn arbeiders ook
D'r was daar ene bij, de William, dat was ne goeie lasser maar die had
een drankprobleem,
zo nu en dan was die drie vier dagen zoek.
Kreegt ge telefoon van dat bedrijf 'Die is er niet en dat spel ligt hier
stil.'
Moet ge die werfleider kalmeren en iemand anders sturen.
Die gast gaan zoeken, die zat dan ergens in een volkskroeg achter een
rij pinten.
'Ah William hier zit ge. Ik was U kwijt.'
Hij had een paar getatoeëerde tranen op zij gezicht,
Ge gaat daar dan bij zitten, ge bestelt ne koffie en ge laat 'm zijn
verhaal doen.
En als die rij pinten op was liet hij zich naar huis brengen.
En de dag daarop had ge terug ne goeie lasser.
Een mens heeft aandacht nodig, meer niet.
Anja ook, die had veel aandacht nodig.

Maar 't leven is geen sprookje, dames en heren.
En ik ben geen heilige.
Meisjes bijvoorbeeld die zijn schoon; en ge kunt U daar goed mee
amuseren maar
Als ge dat doet gaan ze U missen nadien en dan worden ze ongelukkig.
Een soort ongelukkigheid die niet valt te genezen met luisteren of
aandacht geven
Integendeel; dat maakt het nog erger.
Ge komt iemand tegen, ge geraakt aan de klap ...
En dan zijt ge eigenlijk al fout bezig;
Want zo'n meiske heeft ne verborgen agenda
En die zijt ge aan het helpen invullen
Ze zit u in 't geheim allerlei eigenschappen toe te dichten die ge niet
bezit,

Dingen die ze gezien heeft in de cinema of gehoord in een liedje op de radio

In 't begin mag je alles zeggen en doen, kunnen ze overal tegen,
Maar op uiteindelijk, onontkoombaar ...

Verontwaardiging, woede, gehuil en gebijt in zakdoeken ...

Hetgeen ge zijt botst tegen wat ze van U gemaakt hebben en dan staat ge mat.

Praten helpt niet, want ze willen alleen dat je op uw knieën gaat zitten met uw armen omhoog

Zwijgen helpt niet,

Dan denken ze dat uwe frank begint te vallen en dan willen ze dat horen.

'Waarom zegt ge nu niks '

Ge kunt alleen maar weglopen,

En niks meer van U laten horen.

Romantische liefde,

Dat is zoiets als een Jackpot,

ontworpen om te verliezen

Met Anja had ik daar allemaal geen last van.

Die trok al wit weg als zij ergens een dubbel bed zag

Zij sliep meestal in de huiskamer op de driesit.

En dan droeg zij een een jurk, een blauwe zomerjurk met grote klapprozen.

En sokken van Homer Simpson

Terwijl ik op een matje lag, tussen de T.V en de haard..

Ze werd meestal bang 's avonds,

Alles veranderde dan aan haar; haar stem, haar gebaren.

Een bang kind, geen vertrouwen in het leven,

Overtuigd van het feit dat er altijd iemand kon binnenkomen en haar meepakken.

En aan de muur hadden we een afbeelding hangen

Van een bewaengel die met een jongetje over een vermolmde brug

liep met daaronder SCHCHCHSHSH een woeste rivier

Elke avond opnieuw, tot diep in de nacht,

Moest ik haar vertellen over die bewaengel en zijn motieven.

Altijd dezelfde vragen, en antwoorden die alsmaar uitgebreider werden,

Totdat ik zelf die bewaengel werd

Dan was het ochtend

En viel ze eindelijk in slaap
Met haar Homer Simpson sokken

Maar ik moest in die tijd zowat tachtig mensen aan het werk houden,
En ik wilde het liefst naar bed overdag.
Ik was ondertussen al ... Veertien- vijftien jaar bezig,
Bezat een uitgebreid pakket aandelen in vanalles;
En hoefde niet meer absoluut te werken
Dus ik besloot toen om dat bedrijf van de hand te doen.
De bank schatte de waarde op 12;
Driehonderdduizend Euro
Maajja
Dat bedrijf wat was dat,
Dat was ik met al mijn connecties, en een telefoontoestel
dat geraakte niet verkocht uiteraard
wie wil er nu twaalf miljoen neertellen voor een telefoontoestel?
Een jaar of drie heeft het op de rol gestaan,
Toen kwam Van Heeswijck op de proppen,
Er werd een overeenkomst gesloten waarbij ik nog een paar jaar zou
meedraaien om een nieuwe zaakvoerder in te werken,
En dat contract was nog niet ondertekent of het werd al aangevochten,
Allerlei clausules die er op vraag van Van Heeswijck in waren
opgenomen bleken als breekijzers te zijn bedoeld,
Ik weet niet wat de man bezielde;
Hij wilde niet alleen dat bedrijf uitwonen maar ook mij persoonlijk
Hij zat te rommelen in boeken van jaren terug,
Bracht fraudes aan het licht waarvan nooit sprake was geweest,
William vloog bij zijn eerste afwezigheid de straat op,
En hij spande het enen proces na het andere tegen mij aan,.
hij had ook overal mensen zitten, bij de belastingen, op de
arbeidsrechtbank.
Mijn pakket aandelen dat verdampte als een stuk ijs in een hoogoven.
Na nog geen twee jaar moesten we verhuizen naar een goedkoop
appartement ergens op een twaalfde verdieping.
En ik kon het niet meer opbrengen om volle nachten met Anja te
praten en te luisteren
Ik was met dat bedrijf ...- En wanneer een man zegt bedrijf; dan
bedoelt hij zichzelf.- bezig.
Een vriendin nam Anja toen mee naar die goeroe in Gent.

Ik liep met bevroren handen door het havengebied.
Verteerd door woede en onmacht, Schuimend van onverteerbare
onrechtvaardigheid die langs alle kanten op mij af kwam.
Wat Anja was overkomen,
Die kerel liep nog vrij rond,
Die was vijfenzeventig ondertussen
En dan het verschijnsel Van Heeswijck
Uiteindelijk kon ik nog maar één ding bedenken;
er zelf een eind aan te maken,
Een gezinsdrama, jawel!
Een huis vol lijken.
De samenleving moest het maar uitzoeken verder.

Maandagochtend had ik mij voorgenomen,
We zouden het weekend nog samen doorbrengen en dan....
Ik was bij een aantal huisartsen langs geweest,
had een even groot aantal dozen Royhypnol losgelult
Voldoende voor Anja en voor mij en voor nog een paar mensen als het
moest,
Maar dat moest niet.

Ik ben toen m'n vader nog een keer gaan bezoeken,
We hebben gepraat met elkaar; over de voetbal en over het feit dat de
naft weer ging opslagen binnenkort.
'Moette gij geen tomatten hebben?.'
'k Heb ne volle zak gekregen.'
En ik zei: Ja, da's goed.

Ook de vrienden bij wie ik nog een laatste keer langsging,
zagen niks.

Anja was er verschrikkelijk aan toe dat weekend,
Zij was er van doordrongen '...dat de meneer zou komen,
En haar bij haar enkels uit het raam houden,
En dat hij haar zou loslaten deze keer.
'Ik heb U verwittigd'
Omdat ze alles had verteld, tegen mij en tegen de psychiater ...
'Dat zal hij niet moeten proberen,
Want ik ben er ook nog. Ik ben er ook nog!
Als hij zijne neus durft te laten zien gooi ik hem het raam uit. Ja!?'

‘Ja maar hij weet dat wel. Daarom, hij zit te wachten tot gij naar de rechtbank gaat, voor het bedrijf.’

Nu ja,

Ik geloof niet dat g’u zoiets dat kunt voorstellen

Als ge het niet hebt gezien.

In ieder geval,

Op zondagavond viel ze voor het eerst dat weekend in slaap.

Gewoon op.

Moe van zichzelf.

En ik had nog een hele nacht,

De laatste.

En toen gebeurde er geleidelijk aan,

Iets dat ik niet verwacht had.

Ik lag m’n matje .

Bij volle bewustzijn, stil op mijn rug en zonder te bewegen, en in de overtuiging dat het de volgende middag afgelopen zou zijn.

Trams zouden nog janken in de bocht,

De kruidenier zou nog bakken appelen naar buiten sjouwen,

Er zouden nog massa’s kinderen te vroeg naar school worden gebracht,

Maar ik niet meer.

Dit was het!

Het voelde alsof ik de dag nadien met een gezonde Anja voor de rest van mijn leven naar Zuid Amerika zou vertrekken terwijl alles en iedereen hier bleef.

Van Heeswijk met z’n zijne gezweet, mijn vader, de voetbal, William met z’n blauwe tranen.

Ik werd boven de dingen uitgetild

Alle mensen en situaties die ik ooit had meegemaakt

Alles werd futiel, liefelijk haast, als koeien, vanuit een vliegtuigje waargenomen.

Al die dingen waar ge ik mij als mens druk om had gemaakt,

Ze losten op,

Als een klontje suiker in de thee.

Als ge d’er van overtuigd bent dat ge zodadelijk gaat sterven,

Dan verandert alles in een hoop speelgoed waar ge te oud voor geworden zijt

En ge kunt uwen beer dan nog wel’s vastpakken en rechtzetten maar

....

Hij leeft niet meer.

Hij heeft nooit geleefd,
Ge hebt het zelf gedaan.

En ge gaat ook op uw lichaam letten dan,
Dat geklop van dat hart in die borst;
Die lichte kou bij uw neus als de adem naar binnen gaat,
De scherpte van het beeld ook in uw ogen.
Of uw oren,
Hoe Anja zich omdraaide, nee opstond en naar achter liep
Deur open, dicht.
De roep van een vogel buiten.
Een vogel!
De W.C. die wordt doorgetrokken, keukendeur! kastje, het geluid van
een glas dat gepakt wordt; de kraan, gloijolgloggogoiologlid! Glas dat
volloopt, balkondeuren, ze ging een luchtje scheppen
Een hele film, alleen met geluid.

Het was alsof een onzichtbaar wezen mij geduldig liet zien hoe
bijzonder het is om mens te zijn.
Ik voelde me opgetild, euforisch haast.
Ik hoefde niemand meer het leven te benemen
Trouwens het kon altijd nog.
Die pillen werden niet oudbakken.
Ik bleef stil liggen luisteren en kijken,
Het rijstpapier aan de muur,
Iemand was ooit op dat idee gekomen,
Rijstpapier!.

Toen werd er gebeld, aan de voordeur,

Ik bleef liggen,
Ik wilde dat moment niet verstoren.
Eén of andere dronkelap die zich van appartement vergiste.
Ik voelde hoe ik onontkoombaar terug naar het leven werd gezogen.
Ge hebt niet zo veel nodig als mens,
Een beetje eten, wat kleren.
Maar dat is er, dat is er in overvloed.
Trouwens; een beetje honger hebben is niet zo erg
Of wat nat worden
Van binnen kunt ge niet nat worden.

Ge hebt blijkbaar ne weg te g.....
Toen werd er opnieuw gebeld.

...

Ik ging opendoen.

Op de gang stond een jonge wijkagent.

'Of ik wilde meekomen alstublieft meneer.'

'Tuurlijk'

Ik had tenslotte niks misdaan

Vragen waarom leek mij overbodig,

Hij zou het mij wel gezegd hebben in plaats van mij te laten
meekomen.

We namen de lift.

... beneden,

Deur open.

Allemaal krulspelden, peignoirs, een zwaailicht; regenjassen over
pyjama's en in de voortuin ...

Anja

...met haar kop tegen haar billen.

Ik heb niet zo veel niet meer uitgestoken sindsdien.

Ik heb veel ... zo maar wat rondgelopen in het begin,

Of zo maar ergens wat gaan zitten.

Wachten ...

zonder te weten waarop.

Tot ik mij er op een gegeven moment op betrapte dat ik naar mijn
gedachten zat te kijken,

Zoals ge kijkt naar een bus die passeert.

Laten we zeggen:De bus naar Brussel.

En langzaamaan begon ik in te zien

Dat we meer nog dan in ons lichaam

Wonen in wat we denken.

We hebben in dat grote, oneindige niets waarin de geest zich voelt als
de rook van een sigaretje, niet wetend welke vorm hij moet aannemen
en waarom,

We hebben daarin huizen gebouwd, dorpjes, nederzettingen, steden,

Bestaande uit grote clusters van gedachten die we collectief denken.

En die we begrijpen.

Waarbij we ons thuis bij voelen.

En dat gaat van eenvoudige dingen zoals: Italianen eten spaghetti.

Ah ja dat begrijp ik, daar hebt ge gelijk in.

Hèhè. Niet alleen.

Tot gecompliceerdere zoals ... Tchmil , Bartoli en Vinokourov hebben drie minuten gepakt....

Ah! Da's interessant ... voor Tchmil?

Maar allemaal hebben we daarbuiten gedachten en gewaarwordingen die we met niemand kunnen delen.

Omdat de taal daarvoor te ruw is, te onbehouwen,

En die gewaarwordingen sleuren ons weg uit onze dorpjes waarin we het zo gezellig hadden toen we jong waren.

De Serviërs die zeggen: Als ge de veertig zijt gepasseert en ge wordt wakker zonder dat ge ergens pijn voelt, dan moet ge 's kijken of ge niet dood zijt.

En met pijn bedoelen ze dat verstikkende gevoel van een leegte die met niks te vullen valt, een afgeslotenheid, die bij elke poging om eraan te ontsnappen, zoals we de Serviërs hebben zien doen, alleen maar groter wordt,

Maar wanneer ge U, uit hopeloosheid en omdat ge niet anders kunt, er aan overgeeft, heb ik gemerkt,....

Dan kunt ge soms ...

- Hoe moet ik dat zeggen?-

Een beestje zien kruipen,

Een dingetje met pootjes waarvan ge de naam niet kent.

En ineens op een verpletterende manier beseffen dat daarin een hartje klopt,

En dat dat dingetje op zoek is naar geluk

Net als gij.

Net als alles dat leeft

En ge krijgt goesting om dat te helpen.

Volgens mij Is dat liefde.

(Lange stilte)

Waren er nog vragen?

DOEK.

Regie , spel en tekst *Peter De Graef*
Licht en co-regie *Arne Lievens*
Techniek *Arne Lievens en Koen Ghesquière*
Kostuum *Huguette D'*
Productie *(dixit voor) De Stichting*
Grafiek *Cie Paul Verrept*

*Met steun van de Vlaamse Gemeenschap, met dank aan het CC
Berchem*

Tourneeplanning *verenigde werkhuisen Thassos*
03/235 04 90

Info *dixit vzw*
Gasstraat 90, 2060 Antwerpen
03/225 10 66
[*dixit.vzw@skynet.be*](mailto:dixit.vzw@skynet.be)

